

állj. —
 zolgált.
 ak, aki
 add át
 derék.
 ült. De
 rosbán
 ek még
 királyi
 lanvay
 Honát:
 van jól
 eánya?
 alász“.
 ge for-
 ismere-
 rditása
 Laps
 Oli és
 van az.
 iteket,
 gy ti
 Határ-
 ójának
 tűnik.
 e k. A
 szüksé-
 tenni-
 csicser-
 ebet ne
 verses
 kisfiuk
 á r o m
 ván és
 be kell
 mas az
 lenésre
 tek. A
 éltében
 yan kis
 tárgyat
 meg a
 e már
 inkább
 t szíve-
 n kell
 rgitta.
 zomoru
 ok mul-
 náljuk.

szám;
 ben az
 kéri a

m-épület.
 rsulat.

TEPLOMBAN. (Lásd a 212. lapon.)

A BÜVÖS VÖLGY.

— Mese. —

Számos kis olvasmtól és ismételten kap-
tam felszólítást, közöljek egyszer újra egy
olyanféle hosszabb mesét, minők a »Kis Lap«
régibb kötetiben megjelentek. Ezzel tehát
eleget teszek kis híveim kívánságának s hi-
szem, ez a mese mulattatni fogja őket; de
hiszem azt is, hogy helyesen meg fogják érteni,
nem fogják elfelejteni, hogy a mese — csak
mese, az az olyan történet, melyből csak a jó
tanúságot kell elhinni. A mesékben tündérek,
sárkányok, bűvészek szerepelnek, pedig azt
mindenki tudja, hogy efféle lények nincsenek
és soha sem is voltak: aztán történnek olyan
dolgok, melyekről tudjuk, hogy soha sem tör-
ténhettek meg. De a jók, bár szenvednek,
megkapják jutalmukat a mesében, a gonoszok-
kat pedig, bármily hatalmasok, utóléri a bü-
ntetés és a mese arra való, hogy ezt érdekesebb
történetben beszélje el. Ezt tartásatok tehát
szem előtt, mikor olvassátok ezt a mesét, mely
ekképen szól:

*

Hol volt, hol nem volt, valamikor
nagyon régen volt valahol az operenciás
tengeren túl egy gyönyörű mosolygó, virá-
gos kis völgy. Kristálytisztán csörgedező
patak folyt végig a közepén, két oldalt
kedves ligetek boriták a dombokat s
messze hátul hatalmas hegyláncz égbe-
nyuló csucsei látszottak. Pázsitos mezők,
virágos bokrok, dalos madarak vidították
a gyönyörű kis völgyet s a ki a dombtető-
ről lepillantott, azt hihette, hogy ez a
valóságos paradicsomkert, a hol csupa
boldog lény lakik.

És mégis, ebben a kedves völgyecs-
kében ott az egyik domb aljában ugyan-
csak szomoruan, elhagyottan állt egy
kicsiny házikó. Mintha régen, nagyon
régén nem laknék benne senki... pedig

nem úgy volt, lakott benne valaki, a kis
Janika és az ő öreg, beteges apja, János
gazda. Nem is volt az ő házuk mindig
olyan szomorú és elhagyott; csak azóta
ilyen, amióta Janika mamája meghalt.

Az az, nem jól mondtam, — a Janika
mamája nem halt meg, csak eltűnt, mert
ő tündér volt. Mindjárt meg is mondom,
hogyan történt.

Sok évvel ezelőtt János gazda, még
mint fiatal ember, ebben a völgyben meg-
telepedett. Nem is gyanította, hogy ez az
a bűvös völgy, a melyben mindenféle tün-
dérek és más csodás lények tartózkodnak;
megtetszett neki a szép vidék, vett egy
darabka földet, épített csinos házikót és
szépecskén gazdálkodott.

Egy napon, amint juhait a közel
hegyekből hazafelé terelgette, csodálatos
módon eltévesztette az utat. Semmiképen
sem tudta megérteni, hogy történhetett
ez. Ismerte az egész környéket, ismert
minden utat és ösvényt s most mégsem
tudott hazatalálni. Minél tovább haladt,
annál idegenebbnek látta a vidéket. Meg-
győződött, hogy itt még sohasem járt.

— Furesa dolog, dörmögé magában.
Pedig sietnem kell, mert a nap mindjárt
leszáll, itt lep meg az éjszaka. Legjobb
lesz, ha fölmegek arra a magas dombra
és körülnézek; onnan talán meglátom a
házikómat.

Egy nagy fa alá terelte juhait, aztán
sietett föl a domb tetejére. De onnan is
hiába nézegetett szét, nem látta az ismer-
ős, kedves völgyecskét. Egészen meghök-
kenve tért vissza, — de akkor volt csak
nagy a rémülete; mert míg ő odajárt, a
juhocskaí eltűntek. Még csak nyomuk sem

látszott. Kétségbeesetten szaladgált erre-
arra, keresett-kutatott, de mind hiába.
Már be is esteledett, még sem találta
meg juhocskáit. Most már azt sem tudta,
mihez fogjon. Fáradt volt, de nem tudott
haza menni s utoljára is lefeküdt egy fa
alá és elaludt.

Mikor másnap reggel fölébredt, csöp-
pet sem volt okosabb, mint az este, nem
tudta merre forduljon s keserűen sopán-
kodott elvesztett juhocskái miatt. Elgon-
dolkozva ült ott a fa alatt, midőn egy-
szerre bámulva látta, hogy a szemközt
levő dombról szépen sorjában jönnek
lefelé elvesztett juhocskái, még pedig
nem magukban, hanem egy szelíd, nyájas
képű leány dalolva terelgeti őket gazdá-
juk felé.

János nagy örömeben alig akart
hinni saját szemének; de mikor látta, hogy
csakugyan igaz, akkor aztán fölugrott,
csakhamar ott termett a leány mellett, és
megköszönte neki a szivességet.

— Jaj, de hát mit ér ez mégis, szólt
aztán ismét elbusulva. Hiszen nem tudok
haza találni! Igazán azt kell hinnem,
valami pajkos szellemek tréfálózhatnak velem,
mert különben el nem tévedhettem volna.

Az idegen leány mosolyogva szólt:

— Ne félj semmitől, majd haza ve-
zetlek én! Én jól ismerem az utat.

Megindultak. János azt hitte, hogy
legalább is tíz mértföldnyire van házától;
ugyancsak bámult tehát, mikor alig néhány
száz lépésnyire, amint egy dombra fölér-
tek, a tulsó oldalon megpillantá az ő
kedves virágos völgyecskéjét és saját házi-
kóját. Szerencsésen eljutottak a házhoz
és ott is maradtak aztán mindaketten,

mert János feleségül vette azt az idegen
leányt

— De igaz, még nem is tudom, hogy
hivnak, hová való vagy? szólt János
gazda.

— Nevezd Hajnalkának, de egyebet
ne kérdezz, felelt Hajnalka komolyan.
Többet nem mondhatok és nagy baj érne
téged is, ha többet megtudnál.

János gazda tehát nem kérdezett
többet s aztán boldogul éltek sok sok esz-
tendeig. János gazda maga sem tudta,
hogy történt, de ettől a naptól fogva akár-
mibe fogott, mindenben szerencséje volt.
Neki volt mindig a leggazdagabb aratása,
nyájai folyton szaporodtak, az ő kertjében
termett a legszebb gyümölcs, az ő szőlője
adta a legjobb bort és ha termését be-
vitte a szomszéd városkába, jó pénzen adta
el. Így évről évre gazdagabb lett; gyer-
mekei szépek és egészségesek voltak s az
volt a csodálatos, hogy míg a gyermekek
szépen felnövekedtek, szüleik csöppet sem
öregedtek meg, hanem mindig olyan fiata-
loknak látszottak, mint esztendőkkal az-
előtt. János gazda tehát teljesen meg volt
elégedve és ilyen módon boldogan élhe-
tett volna mindvégig, ha egyszer aztán
valami nagy baj közbe nem jött volna.

János gazda meg a felesége és a
gyermekai sok jót tettek szomszédaikkal,
szerette is őket mindenki; de volt mégis
néhány gonosz ember, aki irigyelte sze-
rencséjüket. A völgy legvégén, egy rozszant
kunyhóban lakott két ilyen irigy ember:
Márton és András. Lusta, rest ember volt
mindakettő; henylve töltötték a napot;
csak akkor dolgoztak, mikor már épen el
nem kerülhették. De azért mégis boszan-

kodva, irigykedve látták, milyen jó dolga van Jánosnak, kinek háza előtt sokszor elhaladtak.

De a két irigy ember nem sokat árt-hatott volna János gazdának, ha még valaki nem tartott volna velök; ez a valaki pedig igen-igen hatalmas gonosz lény volt. (Folytatása következik.)

Templomban.

(Képpel a ezimlapon.)

DERÜLT az ég, ragyog a nap,
 Atoronyban harangoznak;
 S így szól az ő kis harangja:
 »Hivek, mind el a templomba!«

*A lomb fakad, virág nyílik —
 A kegyes nép egyre gyűlik,
 Lány szellő jön hegy ormúral,
 A fakó föld im kivirul.*

*Ünnepe ez a tavasznak,
 A rügyek már fakadoznak,
 Vidám minden szív és örül —
 Föltámadás köröskörül!*

*Csak az özvegy és árvája —
 Csak azoknak zsolozsmája,
 Szól gyászosan. Az Istennek
 Hála-imát ők nem zengnek.*

*Ah, olyan forrón szerették,
 Hőn szerették, eltemették —
 Jaj, örökre oda . . . megholt,
 Olyan jó férj, s hü apa volt! . . .*

*A templomban orgona zeng —
 Mind boldogan haza mennek,
 Csak az özvegy és az árva
 Maradnak a szentegyházba.*

*S mikor csak ketteskén voltak,
 Egymás nyakába borultak.
 Lány szellemhang szólt eképen:
 »Viszontlátjátok az Égben!«*

A SÜNC SALÁD.

— Természetráji csevegés. —

(Képpel a 213. lapon.)

DÉG a mult őszele történt. A nap derülten sütött, de már nem igen melegen, csak épen, hogy az alma, szőlő még megérhetett, amihez már nem sok kellett. Már a déli órákban is igen jól el lehetett tünni a napot és amott a falu szélén, a sövény alatt sütkérezett is valaki. Kicsoda, micsoda volt, azt hamarjában alig lehetett volna megmondani, úgy befurakozott a fű és lehullott lomb közé; de ime, épen most mozdult meg, kidugta hosszú, hegyes orrocskáját; aztán egész fejét azokkal az okos, nyájas kis szemekkel; majd egy-két perczig kémlelődt, szaglálódott s mikor végre meggyőződött, hogy nincs veszedelem, egészen (Folytatása a 214. lapon.)

A SÜNCSALÁD. (Lásd a 212. lapon.)

nap
igen
lma,
nem
igen
ott a
tt is
mar-
lani,
omb
neg,
ztán
s kis
mle-
neg-
szen

(Folytatás a 212. laphoz.)

előbujt és ekkor végre rá lehetett ismerni, hogy ez egy kis sün, az a furcsa, tövises kis állat.

Az ám, ez sün apó volt. Máskor egész nap aludni szokott, mert a sün az éjjeli állatok sorába való: éjjel jár eleséget keresni, elesége pedig különböző rovarokból és kisebb állatokból áll, melyek elpusztításával nagy hasznára van az embernek. Máskor tehát, mint mondom, sün apó ilyen időben nem szokott sétálni. De most mindenféle gondok bántották. Néhány éjjel, mikor kint járt rovart, csigát, egeret fogni, tapasztalta, hogy a levegő már csipős kezd lenni, tehát ideje készülni a téli hónapokra. Azután meg más gondja is volt: otthon a felesége betegen feküdt, mert tegnap egy kis szerencsétlenség érte éjjeli sétája közben.

Sün mama ugyanis, amint már épen hazamenőben volt, találkozott a gonosz róka komával, aki veszedelmes ellensége a sün-családnak. Most is azonnal mérgesen rárohant a sünnre, de ennek még volt annyi ideje, hogy összegombosítsa magát, úgy hogy az orra hegye sem látszott ki a róka felé. Róka koma eleinte bosszankodott, de nem azért olyan ravasz kópé, hogy ne tudjon magán segíteni. Körülnézett s látta, hogy nem messze folyik a patak. A magát védeni nem tudó, összegömbölyödött sün mamát odagurította a patakhoz és bedobta a hideg vízbe; tudta hogy a sün a vízben kénytelen kiegyenesedni és uszni s ha a partra jön, akkor megragádja, még mielőtt ismét összegömbölyítaná magát. Képzhetni, mekkora

volt a szegény sün mama rémülete, mikor egyszerre a hideg fürdőben találta magát. Ijedtségében ugyancsak nagyokat nyelt a vízből, aztán uszni kezdett. De a ravasz róka koma mégis csalódott számításában, mert a sün mamának volt ám annyi esze, hogy nem oda uszott, ahol a róka leste, hanem a tulsó partra, hol aztán gyorsan elbujt a bokrok közé. Átázva, dideregve sokáig ott rejtőzött, nem mert haza menni, nehogy ismét találkozzék ellenségével. Így aztán másnap reggel átfázva, betegen érkezett haza.

De meg a kis sün-fiúk is betegek voltak, mert nagy viaskodást vittek végbe a mult éjjel egy kigyó családdal. Szüleiktől megtanulták, hogy bátran megtámadhatják a kigyót, nem árt nekik a kigyó harapása, még ha mérges is. Amint tehát sétaközben egy egész kigyófészket találtak, vitézül megtámadták, mert a kigyóhus a sün legkedvesebb peccsenyéje. Hanem persze a kigyók is keményen védtek a bőrüket s ugyancsak összemarták a támadókat. Végre a kis sünvitézek mégis győztek s jóízűen fölfalták a kigyókat. Szinte sok is volt a jóból, elrontották a gyomrukat, kivált az öregebbik, aki ez éjjel még előbb egy dühös patkánynyal is megívott, le is győzte, meg is ette.

Sün apó tehát azon törte a fejét, hogy segítsen a betegein. Utóljára is legjobbnak gondolta kivezetni őket a napra. Ezt egyuttal föl akarta használni arra, hogy egy kis sétát tegyenek az urasági gyümölcsös kertben, ahol az alma már szépen kezdett érni. Mert a sün a gyümölcsöt is szereti és télire ezt gyűjt magá-

nak eleségül. Amint tehát haza ért, így szólt a feleségéhez:

— Mondok valamit, kedvesem. Kelj föl és sétáljunk a gyümölcsösbe, talán már érett az alma. Az édes gyümölcs igen jó a betegnek.

— Jaj de mikor úgy fádom, szinte meg vagyok dermedve!

— Annál inkább kell jönnöd. Majd keresünk jó napos helyecskét s ott fölmelegszel. Készülj fel, addig felköltöm a gyerekeket, ők is velünk jönnek. Ideje hogy körülnézzenek a világban. Néhány hét mulva már el kell válniok tőlünk, mindegyiknek saját lakást kell keresnie télire; illő, hogy megmutassuk nekik, hol találnak télire való eleséget is.

Ezzel a lustán heverésző fiatalokhoz lépett és félrázta őket.

— Keljetek föl, gyerekek! Velünk jösztek a gyümölcsösbe.

A fiatalok álmosan dörzsölgették a szemüket s egyikök félig duzzogva szólt:

— Majd máskor megyünk, apa; most olyan álmosak vagyunk.

— Nem, nem, csak talpra, ne lustálkodjatok!

— De kedves apa, szólt a másik, ha most nappal kimegyünk, meglátnak az iskolás fiúk és agyonütnek. Oh, azok a fiúk olyan kegyetlenek! Pedig tudhatnák, hogy mi semmi kárt sem okozunk, sőt még hasznosak is vagyunk!

— Ne féljete, most nem találkozunk velök. Most éppen ebédelnek, azután iskolába mennek, s mire onnan kijönnek, mi már ismét itthon leszünk.

Az öreg biztatására ekként az egész süncsalád talpra állott és kísértelt. Eleinte

kissé bágyadtan ballagtak, de a kellemes napfényen csakhamar fölvidultak s a fiatalok vígan ficzkándozva ugráltak az öregek körül.

Nemsokára elértek a gyümölcsöskert s sövényéhez s egy kis nyíláson, melyet az öreg sünc apó jól ismert, beosontak. Szerencsésen jártak, nem találtak senkivel s eljutottak a nagy fák alá, melyeken a már jóformán érett almák piroslottak.

— Hm, bizony szép almák, szólt az egyik kis sünc, de hát mit ér ez, nem tudunk fára mászni.

— Oh, az nem is szükséges, kapunk azért eleget. A mi jóbarátunk a szél, meg rázza a fát s annyi alma hull le, hogy el sem bírjuk mind hordani.

Csakugyan, amint közelebb mentek találtak a fák alatt sok lehullott almát. Mindjárt hozzá is fogtak a falatozáshoz.

— Most még kissé savanyu, szólt sünc apó, de egy-két hét mulva teljesen megérik és akkor aztán igazán pompás lesz ám s ugyancsak izleni fog a télen, amikor a rovarok, egerek elbujnak mélyen a földbe s kigyó-béka, csiga mind elrejtőzik a hideg elől. Azért tehát fiaim, jól jegyezzétek meg az utat, hogy ide találjátok. Két hét mulva elköltöztök mitőlünk, mindenitek keressen magának külön lakást. Jó lesz, ha idejekorán körülnéztek; én majd megmondom, jó helyet választottatok-e.

Igy intette a sünc apó fiait s ezek figyelmesen hallgatták. Kissé elszomorodtak ugyan, hogy nemsokára válniok kell a szülői háztól; de belátták, hogy már

(Folytatása a 218. lapon.)

19. kötet

A VARRÓGÉP. (Lásd a 223. lapon.)

(Folytatás a 215. laphoz.)

elég erősek s kötelességük gondoskodni magukról, nem esni terhére az öregeknek.

Miután jóllaktak almával s közbe még néhány rovar is bekaptak, megindultak hazafelé s lakásuk közelében egy rejtett helyecskén a napon lefeküdtek és szundikálva sütkéreztek.

Nemsokára aztán bekövetkezett az idő, hogy a fiatalok külön lakásba vonultak. Mielőtt az öregektől elváltak, sün apó még egyszer elment velök a gyümölcsösbe s megmutatta nekik, hogy vihetik kényelmesen haza a télire való almát. Lábával a sün nem foghatja meg a gyümölcsöt, szájába pedig csak egyet vihet, egyszerre. Ugy segít tehát magán, hogy lefekszik az almára s beleszurja kemény hegyes tüskéjét. Így aztán egész csomót visz egyszerre haza a hátán.

A fiatalok ezt megtanulták és így szépen berendezkedtek télire. Nem is volt semmi bajuk az egész hosszú, hideg télen át.

Tavaszkor, amint a nap ismét melegen kisütött, a már nagyraötött sünök is újra eljöttek s most vígan éldegélnek. Ha pedig az öregekkel találkoznak, nagyon örülnek s megköszönik az oktatást, melynek olyan jó hasznát vették.

KÉPREJTVÉNY.

SZELLŐ ÉS VILLÁM.

— Beszélyke. —

Egy napon az apa ebédközben levelet vont elő a zsebéből és így szólt:

— Jó újságot mondok, — Károly öcsém a jövő héten meglátogat.

— Ah, ez derék! szólt a mama.

Csakhogy

végre már rászánta magát! Annyi esztendő óta készül és igéri, már azt hittem, soha sem is látjuk többé.

— Az igaz . . . de tudod, kedvesem, az olyan falusi gazda nehezen mozdul ki; sok baja is volt az utóbbi években, aztán azon a vidéken nincs vasut, kocsin pedig jókora utazás.

— Csakhogy végre eljön. Remélem, nem maga jön?

— Nem bizony; nejét is hozza, meg a két gyereket is, Palit és Milikét. Nálunk lesznek három vagy négy napig.

De már erre az asztalnál ülő két gyermek, Ödön és Piroska is megszólalt; Ödön örvendezve mondá:

— Oh, ez pompás lesz! Ugy-e, apácska, Pali nem sokkal idősebb mint én? Ő az én vendégem lesz.

— Milike meg az enyém! szólt Piroška. Oh csak már itt volna! Ugy szeretném már ismerni.

— Itt lesznek nemsokára. Remélem is hogy szívesen fogjátok látni kis rokonaitokat.

Erre nem is kellett biztani a két testvért. Ez órától fogva egyébre sem gondoltak, mint vendégeikre s gondosan előkészítették mindenféle játékszereiket s mikor már minden rendben volt, sokat tanácskoztak, mit mindent készítsenek kis rokonaik mulattatására. Kí akartak tenni magukért, meg akarták mutatni, hogy ők nem hiába városi gyermekek. Az igaz, hogy csak egy vidéki kis városban laktak és szüleik nem voltak valami nagyon gazdag emberek, meglehetősen egyszerűen éltek; de hát Károly bácsiék meg messze a hegyek közt, távol a világtól laktak, Pali és Milike bizonyosan még ilyen városban sem jártak, tehát bizonyosan tetszeni fog itt nekik minden.

Csak az az aggodalmuk volt, valjon Pali és Milike magukhoz valóknak fogják-e találni őket. Mert Ödön kilencz, Piroška nyolcz éves volt, Pali pedig már tizenhárom éves nagy fiú volt, és Milike még egy esztendővel idősebb, tehát a Piroška szemeiben már valóságos nagy leány.

— Nem tudom, fognak-e neki tetszeni bábuim, szólt Piroška aggódva.

Nemcsak kíváncsian, hanem bizonyos tisztelettel is várták tehát a náluknál idősebb két kis rokont. De ennek a nagy tiszteletnek aztán egyszerre furesa vége lett.

Megvirradt a nagy nap, melyen Károly bácsiéknak meg kellett érkezniök.

Ödön és Piroška már korán reggel minduntalan az ablakhoz szaladtak s kinézegettek, nem közeledik-e a hintó a vendégekkel; pedig voltaképen tudták, hogy a bácsiék csak délután érkeznek meg. Ebéd után épen még egyszer átnézegettek játékszereiket, mikor az apa az ablakról megszólalt:

— Itt vannak!

És azonnal sietett ki a kapu elé, a mama pedig utána.

A két gyermek az ablakhoz szaladt és Piroška csodálkozva kiáltott fel:

— Apácska csalódott... még nincsenek itt.

— Hátha az a kocsi ott az övék, szólt Ödön... nézd, az a vén cséza, azzal a két szürke vén gebével. Jaj de furesa! Hahaha!

— Abban jöttek volna! Haha! No ez ugyan gyönyörű bárka! Jaj de nevetséges!

Csakugyan, az a kocsi, mely e pillanatban a kapu előtt megállott, szörnyen ódon, ócska jószág volt., a melyet már csak nagyritkán lehet látni, akkor is legfeljebb falun, ahol valami öreg ur megőrzi az efféle régi portékát. És ha ócska, régi divatu volt a kocsi, bizony a két ló is ugyancsak öregecske lehetett; meglátszott rajtuk, hogy nem voltak valami tüzes hintós lovak, hanem ugyancsak szelid, jámbor párák. Ödön és Piroška meg nem állhatták a kaczagást e furesa fogat fölött.

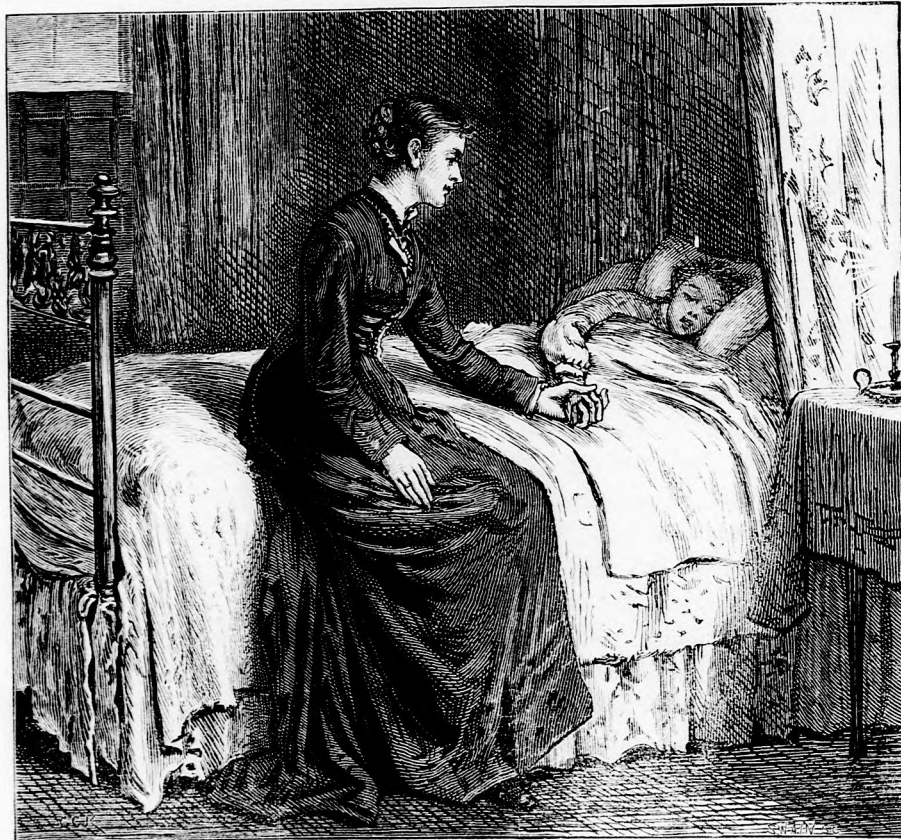
A kocsiból legelőször is egy piros képű, csinos fiú ugrott ki, aztán egy öreges ur, majd egy kedves leányka és végre a mamája. Volt nagy ölelkezés és mikor

ennek vége volt, Ödön és Piroska hallották, hogy atyjuk így szólt:

— Károly öcsém, mondd csak, nem csalódom? Ez még mindig a Szellő és a Villám . . . még megvannak!

— Meg bizony! Nem találok én egyhamar ilyen derék pár lovat, mint a Szellő és a Villám.

Főnt az ablakban a két gyermek majd megpukkadt nevéttében.

JANI BETEG. (Lásd a 223. lapon.)

— Szellő! Villám! szólt Ödön. No ezeket a gebéket ugyan jól elnevezték. Csigabíga inkább illenék reájok.

— Nézd csak, ugy állanak ott, mintha karóból volna a lábuk, a fejök meg lelóg, mintha már is aludnának.

— Ezzel a Szellővel ugyan bátran versenyt lehetne futni.

— De még az ilyen Villámtól sem kellene ám nagyon félni.

— Hanem ahhoz a vén bárkához pompásan illenek. Hahaha!

És ismét oly kacajra fakadtak, hogy maguk is megijedtek s elfutottak az ablaktól, nehogy a lent állók észrevegyék. A kacagás pedig olyan ragadós dolog, hogy ha az egyiknél megindult, a másik még inkább folytatja. Utóljára már szinte az oldaluk nyilallott.

— Ugyan ne ne vess már! szól Piroška. Mindjárt itt lesznek a szobában...

— Hiszen te nevensz... Jaj, minek is néztiünk ki az ablakon... ha belépnek és eszembe jut a Szellő...

— Meg a Villám és a vén bárka!

— Azt hiszem, szemükbe fogok nevetni; de hát ki is látott valaha ilyen neveltséges fogatot. És ebben jöttek végig az uton, hahaha!

Nem bírtak uralkodni magukon, pedig már léptek hallatszottak a tornáczon. Gyorsan a másik szobába osontak, s jól tudván, hogy kemény büntetést kapnának, ha illetlenül fogadnák a vendégeket, igyekeztek komoly arcot csinálni. De ekközben persze olyan bolondos arcfintorgatást vittek véghez, hogy egyik a másikon csak még inkább nevetett.

A vendégek ezalatt beléptek s Károly bácsi azonnal kérdezősködött a gyermekek után. A mama csodálkozott, hogy nincsenek a szobában s maga indult keresésükre; még javában nevettek, mikor rájuk talált.

Ekkor aztán hamar vége lett a nevetésnek, mert a mama olyan szigoruan szólott, hogy Ödönnek is, Piroškának is elmúlt a kedve a csufolkodástól. Látták a mama arcán, hogy mindjárt büntetés lesz a dologból; bementek tehát a vendégekhez, de már épen nem olyan nagy

örömmel, aminővel reggel várták. Miféle furcsa emberek lehetnek azok, akik ilyen csodálatos bárkában, ilyen vén gebékkel utaznak.

De csakhamar megvallották maguknak, hogy oktalanul gondolkoztak. Károly bácsi, a néni, meg Palika és Milike is oly kedvesek voltak, hogy lehetetlen volt őket meg nem szeretni. Nem is telt bele félóra sem és már oly vidáman csevegték, mulattak együtt, mintha már régóta ismerték volna egymást. Ödön és Piroška jóformán meg is felekeztek az ócska bárkáról és a vén gebékről s igazán boldogok voltak kedves kis rokonaik társaságában. Csak mikor este, lefekvéskor magukra maradtak, akkor jutott ismét eszökbe s addig nevettek, míg végre elaludtak.

(Vége következik.)

A SZARVAS ÉS A GAZDA.

— Beszélyke. —

EGY gazda ember az erdőből hazatérőben, amint egy sűrű bokor mellett elhaladt, valami sajátságos neszt és lihegést hallott. Kíváncsian odalépett, félrehajlítá az ágakat s e pillanatban egy szép szarvas ugrott föl a bokor mögül.

A szarvas menekülni szeretett volna, de alig ment néhány lépésnyire, összerogyott.

— Ezt bizonyosan megkergették a vadászok, holtra fáradt, nem bír tovább menni, gondolá a gazda. Annál jobb, most én szépen haza viszem.

Épen volt nála kötél, ezt a szarvas nyakára kötötte s bár nagy ügyvelbajjal, de végre mégis haza vonszolta a

szegény kimerült állatot. A pajtában odakötötte egy czölöphöz s tett eléje illatos szénát, hogy egyék és térjen magához.

A felesége, a gyermekek és még a szomszédok is mind odagyültek a vadat bámulni s a gazda nagy meglepéssel beszélt el, miképen fogta meg a szép szarvast. Sokan irigyelték is, főleg mikor a gazda így szólt:

— Holnapig a szarvas újra erőnőz jut s akkor elviszem a szomszéd falubeli kastélyba az uraságnak. Ott mindenféle élő vad van a nagy vadaskertben, de ilyen szép szarvas nincs. Tudom, szép összeg pénzt kapok érte, aztán majd vásárolhatok mindenfélét, amire szükségem van.

— Nekem végy egy szép ünneplő ruhát, szólt a felesége.

— Nekem egy szép bábut, szólt a kis leánya.

— Nekem meg sarkantynus csizmát, szólt a fia.

— Jól van jól, majd meglátjuk. Ne féljete, minden meglesz.

Amint így tervezték, mit mindent fognak a szarvas árán bevásárolni, egyszerre kutyaugatás hallatszott, s nemskára egy vadászember lépett be a kapun két szép kopóval. A vadász illedelmesen köszönt, s aztán így szólt a gazdához:

— Nem tudom, jó helyen járok-e, de a kutyáim ide vezettek, azok pedig nem igen tévednek. Kedves barátom, nincs itt egy szarvas?

— Szarvas?

— Az. Képzelve, kora reggeltől üzők egy szép nagy szarvast, már szinte holtra fáradtam, kutyáim is már alig bírtak tovább vánszorogni s mikor azt hittem, hogy

vége megfoghatom, hirtelen eltűnt. Kissé megpihentem, mert abban biztam, hogy a szarvas is nagyon elfáradt, nem futhat messzire; rá is találtam a nyomára, de nagy csodálkozásra kutyáim ide vezettek ebbe az udvarba. Az én szarvasomnak itt kell lennie.

E pillanatban a vadászkutyák hangos csaholással jelt adtak a vadásznak, hogy csakugyan itt a szarvas. A vadász odaszaladt és örömmel kiáltá:

— Csakugyan, itt az én szarvasom!

A gazda azonban elkergette onnan a kutyákat és gunyosan így szólt a vadászhoz:

— Szeretném tudni, mért volna ez az ön szarvasa? Én találtam az erdő szélén én hoztam haza s önnek semmi köze hozzá.

— De, kedves barátom, maga soha sem foghatta volna el, ha én kutyáimmal holtra nem kergetem. Beláthatja, hogy a szarvashoz nekem van jogom.

— Nem látok be semmit s ne is vesztegesse a szót, én a szarvast nem adom oda.

A vadász elővette pénztárczáját s így szólt:

— Értsük meg egymást, kedves barátom. Magának semmi joga a szarvashoz, de mégis, hogy valami haszna legyen, ime, adok érte szép ajándékot.

— Oh, kapok én érte többet, szólt a gazda.

Igy pörlekedtek tovább s a pénzsóvár gazda nem vette észre, hogy a már kissé magához tért és a kutyáktól rettegő szarvas ezalatt folyton rángatta a kötelelet. Mikor javában veszekedtek, a szarvas szerencsésen elszabadult és egy-két hatalmas ug-

rással

A vad

A

vadász

és nev

—

talanu

most r

E

nyu k

É

N

varm

egy k

maga

nem l

getni

rással kiszökött, aztán az erdő felé futott. A vadászkutyák pedig rögtön utána.

A kapzsi gazda szájátva bámult, a vadász pedig visszatette zsebébe a pénzt és nevetve szólt:

— No gazd' uram, sokat akart jogtalanul, most nem kap semmit. Én pedig most mégis elfogom a szarvast.

Ezzel távozott s a kapzsi gazda sava-nyu képpel nézett utána.

Jani beteg!

(Képpel a 220. lapon.)

ÉGŐ szemed a szememben,
Forró kezed a kezemben.
Nézem, lesem lehelleted —
Megvigyáztak, megfigyeltek.

Csak aludjál, vérem vére,
Bús mamádnak örömére,
S míg a krízis le nem tellett,
Virasztok az ágyad mellett.

Alszik, édesdeden szendery —
Álmában mosolyg a gyermek —
Hála neked
Magas Eged
Fényes magasaiban —
Még van mentve kis fiam!

A VARRÓGÉP.

(Képpel a 216—217. lapokon.)

NAGY ujság van a faluban! A Boris-káékhoz olyan gép érkezett, mely varrni tud! Az ám, valósággal varr, csak egy kereket kell hajtani, a többit a gép maga végzi. Nem kell a tűt kézbe fogni, nem kell egyik öltést a másik után öltögetni; és amit valamely szorgalmas kis

varróleány kora reggeltől késő estig nagy fáradtsággal megvarr, azt ez az ördögös kis gép alig fél óra alatt elkészíti.

De már ezt nem hitték el a szomszédban s odagyülekeztek Boriskáékhoz, hogy a maguk szemével győződjenek meg. Meg is győződtek és akarták, nem akarták, el kellett hinnök, hogy mind igaz, amit a kis varrógépről hallottak.

A varrógép csakugyan a legszebb és leghasznosabb találmányok egyike. Nem igen régen, alig huszonöt-harmincz esztendeje találták fel, még pedig Észak-Amerikában és most már használják az egész művelt világban. És amióta a kis gép ismeretes, nagy hasznát veszi az emberiség. Egy ember elvégez vele egy nap annyit, a mennyit ezelőtt husz sem birt volna meg, azonfelül pedig szegényebb ember, kivált szegény nők, ha ilyen gépecskét tudnak szerezni, annyit kereshetnek vele, hogy szépen megélhetnek. A gép föltalálója Howe Illés.

Nagyobb városokban igen sok szegény családnak legnagyobb kincse a varrógép, ezen dolgozva keresi meg mindennapi kenyerét s ezért hálások a tudomány iránt, mely e hasznos kis jószágot föltalálta.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVIII. köt. 11-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Háromszinü árvácska“.

Helyesen fejtették meg: Ilyés Clarisse, Rosenthal Ella és Jenő, Novelly Ilona, Herzberg Pali, Ortutay-Czedli Károly, Török Géza és Gyula, Fischer Irén és Oszkár, Valther Mari és Ilonka, Hanvay Erzsi, Wieland Aladár, Radocsai Fanni, Institorisz Ilonka és Pista, Lamáts Sándor, Hirsch Alfréd, Reiner Gyula, Oberhäuser Rezső, Bagi Milike és Zsiga, Bede Kálmán, Szirmay István és József, Fodor Pali, Thury Gizella, Rubenescu Aurélia, Horváth Ilka, Scherer Anna, Salzberger Esta, Hecht Szeréna, Debreczeni Endre, Kun László, Kircz Ilka és Oszkár, Pilsák Rudolfin, Laszkáry Ilona és Biri (sajátkezü irást kívánok! F. b.) Vékey Anna, Dienes Lenke, Balla Kálmán,

Róth Sándor, Szabó Irma és Berti, Mészáros Rózsa, Reich Vidor és Aladár, Pfeffer Róza és Erzsi, Szeremley Barna, Szobotka Paula, Schwarez Benő, Dapsy Viktor és Vilmos, Wertheim Imre és Pali, Faragó Pista, Réty Sándor, Eichenwald Laura, Janka és Sándor, Pongrácz Géza és Károly, Bácsy Béla, Fekete Rózsa, Jolán és Ida, Mészáros István, Boróczy Irén és Jolán, Nagy Aladár, Lillin Károly, Hittler Gizella, Balogh Bella, Balzsay Anna és József, Porszász Károly, Popovics Aurél, Molnár Hajnalka, Marosy Kornélia, Moez Emilia, Csávósy Melánie, Gizi és Ignác, Fráter Gizella, Maklár Margit és Ilonka, Kiss Mariska, Szentkirályi Palika, Wanka Feri, Nikolits Szeréna, Arany Irén, Bak Hermina, Ilonka és Vicza.

Részben megfejtették: Toldy Zoltán, Várady István, Holzwarth Károly és Lajos, Jónás István, Szlávik Ferencz, Droppa Gyula, Hercz Sándor, Rajházi Pál, Amspacher Jakab, Nagy Anna és Katicza, Burián Berta, Hirsch Aranka és Gyula, Preisz Bernát, Schwarez Alfréd, Feketeházi Péter, Ihász Sarolta és Irma, Tihanyi Albert, Fried József, Viczián Ede, Gutman Leó, Woratsek Irén, Schwendenwein Ilona, Berthóty Károly, Held Elemér, Munkácsy Sarolta, Okolicsányi Miklós, Beck Gyula, Nagy Gizella (sajátkezű irást kívánok! F. b.) Csukássy Jenő, Kutrovich Ella, Moczár Margit, Péchy Gáspár, Vásárhelyi Janka és Juliska, Balogh Margit, Szászy Anna és Antal, Roszner Pista, Kövér Lajos, Ullmann Jenő, Paál Géza, Vallentinyi Aladár, Hammersberg Miklós, Igaz Károly, Jurenák Vilma, Mühlberg Melánia, Elza és Rikárd, Leitner Béla, Bleyer Gyula és Arnold, Rill Ilona és Imre, Mellyes Irénke, Nedeczky Olga, Platthy Vilma, Marcsekényi Ottmár és Emil, Kolos Ernő és Tibor, Salamon Ernő, Jünker Elek, Hermann Elemér, Sándor Ágosta, Péchy Ida, Preisz Mór és Bernát, Szily Margit, Györki Mária és Sándor, Dvihalny Emil és Aladár, Nyitray Jenő, Brankovics Erzsébet és Vilma, Fischer Marianna és Lajos, Berger Lila és Teréz, Császár Géza, Gombos Janka és Kálmán, Lederer Margit, Kolbe Nándor és Oszkár, Schuk Frida és Katicza, Neutra Katalin, Lichtnekert Ida, Szontagh Vilma, Füzesséry Emma és Anna, Kétli Laci, Lion Juliska, Malatinszky György, Beer Klótild és Olga, Jezovics Ilona és Kálmán, Svastics Szilárda, Holénia József, Fülöp Ida, Geiger Ilona, Klein Riza és Emil, Moldován Teréz és József, Frantz Gyula, Kolossa Kálmán, Ferencz Géza és Imre, Poszvek Olga és Nándor, Sperlágh Ilka és Jolánka, Förstner Gyula és Lajos, Nagy Hermin és Lajos, Simonis Géza, Zákó Emma, Koppstein Etelka és Jenő, Deutsch Zoltán, Brüll Zsófia, Büchler Szidónia, Armin és Hermann, Fazola Aranka, Lenkei Katinka, Dubez Margit, Marietta és Valéria, Ungár Lujza, Jankovich Aladár és Armin, Straszburger

Malvina, Olivia és Emil, Zsarnóczay Erzsike, Schöffler Emmi és Lajos, Wieland Olga és Arthur, Hollós Dezső és Ödön, Kazal Erzsike, Polakovics Ernő, Prónay Albert, Novák Sándor, Kotsis nővérek, Reichenfeld Adél, Perényi Margit (sajátkezű irást kívánok! F. b.) Kaiser Hermina, Tóth László, Zubriczky József és Aladár, Káplár Ida, Hermos Béla, Weigl Mariska, Dienes Gábor, Feldmann Zseni és Janka, Jónász Hermina, Vilma és Frida, Ramharter Magdolna, Temesváry József, Gangel Gizella, Hirs Jakab, Horváth Dezső, Baros Margit, Drexler Kornélia, Csars Ilka és Dezső, Haan Ilona és Béla, Kintzig Janka, Szentirmay Béla, Steiner Elvira, Tauszik Dezső, Burger Lujza, Nagyperkátai izr. iskola tanuló, Nyiri István, Bakos Margit, Löbl Vilma, Dessewffy Sarolta, Mariska és Béla, Cserna Ilona és Margit, Stauber Jósika, Sulyok Vilma, Rohonczy Lenczi, Berger Sándor, Mandl Izidor, Welacsa Károly, Balás József, Spitzer Ilka és Emil, Fest Géza, Bernát Szeréna, Patzauer Janka és Sándor, Fleischmann Jolán, Iván és Gyula, Leitner Béla, Kramer Károly, Baghy Amália és Misi, Molnár Feri, Münzer Aranka, Kézmárszky Marianna és Eszter, Bakay Etelka, Jozippovics Pista, Schönfeld Berta, Reich Róza és Oszkár, Roxer Teri, Bánffy János, Gutmann Klemicza, Moór Margit, Beck Marcel, Békés-csabai görögkeleti iskola növendékei, Deutsch Jolán és Ignác, Jekelfalussy Dezső, Fekete Béla, Kállay Olivér, Török Zulima, Szarvas Paula és Imre, Reichenfeld Frida, Weinberger Janka, Ányos Flóra, Haltenberger Béla, Rottler Mariska, Mautner Aladár, Szelényi Aladár, Kirkorovits Ilona és Zseni.

G Y Á S Z.

Mig a »Forgó bácsi postájában« multkor kelt levélkéjére az utóbbi számban üzenek szegénynek, most azt a megdöbbenő hirt veszem, hogy

BRANKOVICS VILMA

kis olvasó társatok meghalt! Akkor hanyatlott földbe ez a virágszál, mikor a többi kibuvik belőle.

Béke poraira!

F. b.